

kan derfor ikke anbefales som af landsforbundet foreslået at fratage forrentningen af henstandsbeløbene eller lade tidsbegrænsningen på 4 år for kommunens overtagelsespligt bortfalde.

Spørgsmål 9:

Ministerens kommentar udbedes til vedlagte henvendelse af 22. maj 1969 fra Grundejernes Landsforbund. (Optrykt som bilag 6).

Svar:

Under hensyn til den meget vide adgang, der ifølge lovforslagets §§ 6 og 7 er til at opnå henstand med betalingen af frigørelsesafgift, ses der ikke at være tilstrækkelig anledning til også at indrømme en særlig afdragsordning i de tilfælde, hvor en henstandsperiode udløber. Hvor henstanden bortfalder, må sælgeren af en afgiftspligtig ejendom i forbindelse med fastsættelsen af salgsvilkårene tage størrelsen af de med afståelsen forbundne skatte- og afgiftskrav i betragtning og søge den kontante udbetaling afpasset herefter, jfr. herved svaret på spørgsmål 6 fra folketingsudvalget. Det af landsforbundet rejste problem ses i øvrigt ikke at have særlig gyldighed i forbindelse med det foreliggende lovforslag, idet den omtalte virkning også fremkommer i andre situationer, hvor en afståelse udløser et skatte- eller afgiftskrav.

Spørgsmål 10:

Ministerens kommentarer udbedes til vedlagte henvendelse af 22. maj 1969 fra Industrirådet. (Optrykt som bilag 7).

Svar:

Ad I. Forslag til lov om frigørelsesafgift.

A. Industrirådet anfører, at såfremt en virksomhed med udvidelsesformål for øje har erhvervet en landbrugsejendom, vil en senere belastning af sådanne ejendomme med frigørelsesafgift virke som en urimelig fordyrende omkostning.

Hertil bemærkes, at ejendomme af den omtalte art opnår fordelene ved den lavere bondegårdsbeskatning, og pligten til at svare frigørelsesafgift må anses for at være et nødvendigt modstykke hertil. Dertil kommer, at udbygningen af industrivirksomheder er betinget af, at der tilvejebringes

boliger for de i industrifagene beskæftigede, hvorfor det må anses for rimeligt, at industrivirksomheder gennem frigørelsesafgiften medvirker til at dække udgifterne ved byudviklingen.

For så vidt angår ejendomme, der er erhvervet efter den 14. marts 1969 — datoen for lovforslagets fremsættelse — må det formodes, at disse erhverves til en pris, der er reduceret under hensyn til den fremtidige pligt til at svare afgifter i medfør af lovforslagets bestemmelser.

Hvis en sådan ejendom inden inddragelsen i byzone er overgået til anden benyttelse end landbrug m. v., falder den helt uden for lovforslagets rammer. Herved vil erhververen opnå den fordel, at han fritages for at svare frigørelsesafgift, selv om han måtte have fået nedslag i købesummen ved erhvervelsen.

B. Industrirådet har endvidere anført, at den omstændighed, at henstand med frigørelsesafgift bortfalder ved salg af en afgiftspligtig ejendom, indvirker på størrelsen af den kontante udbetaling, som sælgeren må stille krav om i forbindelse med et salg.

Foreløbig bemærkes, at det udtrykkeligt fremgår af lovforslagets § 7, stk. 1, 2. punktum, at der ved afståelse af en del af en afgiftspligtig ejendom kun forfalder en forholdsvis del af den frigørelsesafgift, der påhviler hele ejendommen, og som der er opnået henstand med i medfør af lovforslagets § 6.

Idet man i øvrigt henviser til besvarelsen af udvalgets spørgsmål 6, bemærkes, at det af Industrirådet anførte må være en uundgåelig følge af lovforslaget og ikke vil være specielt forbundet med frigørelsesafgiften, men også gælder, når der skal betales almindelig eller særlig indkomstskat i forbindelse med salg af en ejendom.

C. Industrirådet har yderligere foreslået, at arealer, hvori der findes råstoffer, der kan udnyttes til industriformål, skal forblive i landzoner. Herom henvises til følgende afsnit i den af boligministeriet afgivne besvarelse af 9. april 1969 til folketingsudvalget angående forslag til lov om by- og landzoner m. fl. indeholdende boligministerens besvarelse af Industrirådets skrivelser af 3. marts 1969. Industrirådet fremsatte i nævnte skrivelse ønske om, at